

Så vi er altså tilhængere af, at når foreninger og organisationer får statspenge, kan staten også stille nogle krav, og derfor må staten også kunne stille krav, når det drejer sig om idrætsforeningerne. Det er ikke på dagsordenen her, men det er altså vores principielle holdning til det, og derfor er det, der ligger i punkt 1, heller ikke uberettiget, for der er jo tale om statspenge her. Og om ikke andet kunne man jo sige, at staten kunne anmode om at få anført, hvor mange penge der går til selve arbejdsløshedssystemet.

Man kan diskutere, om administrationsfællesskabet direkte skal være specificeret, for det er jo sådan set foreningens eget problem, og derfor siger vi også, at punkt 2 ikke duer, for det drejer sig jo om, at en privat forening vil give nogle penge til noget, og det er jo meget venligt af den.

Og der er jo tale om, at det går den vej, og selv om jeg har givet udtryk for nogle positive ting vedrørende punkt 1 i forslaget, er jeg derfor alligevel nødt til at sige, at vi ikke er enige i hele intentionen i forslaget her, og derfor regner jeg med, at det, vi kan nå frem til, er en form for betænkning om det her, som hele Folketinget kan blive enige om med hensyn til, hvordan man kan løse det problem, sådan at det ikke bare ligger i luften, men direkte fremgår.

Hr. Helge Sander kom altså til at sige, at disse administrationsbidragspenge måske går direkte til fagforeningerne, og det er jo en mistænkeliggørelse, for hvis det er rigtigt, er det meget alvorligt, for så er det altså én forening, som får statstilskud, nemlig a-kassen, der giver penge til en anden forening, som ikke får statstilskud, og det er så fagforeningen, og det er en meget alvorlig beskyldning.

Men vi vil altså gerne se på det første punkt i forslaget, men vi regner ikke med, at det er noget, som egner sig til, at vi vedtager en folketingsbeslutning herinde, men måske til, at Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg afgiver en betænkning om det, og det må Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg vel i sin helhed kunne blive enig om.

Jeg forstår også, at Socialdemokratiets ordfører siger, at det er en selvfølge, at der oplyses så godt som muligt, og så må jo vi finde en måde at gøre det på. Men nu er det jo sådan, at et a-kasse-medlem ikke nødvendigvis er medlem af fagforeningen, og a-kasserne sender ikke foreningsblade ud, men så vi må jo finde en anden måde at offentliggøre det på, sådan at a-kasse-medlemmerne får den bedste oplysning og brugervejledning.

Men som sagt bliver man ikke ret meget klogere af det, for der er mange ting, der er skjult i administrationsbidragene.

Tom Behnke (FP):

Når man melder sig ind i en a-kasse, er det jo hovedsagelig, fordi man ønsker at have en forsikring og dermed mulighed for at få understøttelse, hvis man en dag skulle blive ledig. Det er det, man betaler sit kontingent til a-kassen for. Og når man så har betalt sit kontingent, er der en lille del af pengene, der går videre til staten, og en større del, der går til administration. Men hvis man bliver ledig, er det jo således, at det er staten, der betaler 100 pct. af det, der bliver udbetalt i understøttelse.

Og hvis det var sådan, at de frie markeds kræfter rådede, når der er tale om a-kasser, ville der ikke være behov for dette forslag, for så ville medlemmerne jo kunne vælge den a-kasse, der opfylder de behov og de ønsker, de har til deres a-kasse. For eksempel kunne man vælge en a-kasse, der frivilligt oplyser på kontingentopkrævningen, hvor meget går til staten, og hvor meget går til administration af a-kassen. Det ville der givet være nogle a-kasser, der ville gøre, og så ville man kunne søge hen i den a-kasse, som opfylder de ønsker, man har.

Men der er ikke frihed på det her område. Hvis man vil være medlem af en a-kasse, er man tvunget til at være medlem af en bestemt a-kasse, og derfor kan man ikke bare sige fra. Så længe der er dette meget fasttømrede system, er vi nødt til at sikre og garantere de rettigheder, som man selvfølgelig bør have med hensyn til at få oplyst, hvor meget der går til administration, og hvor meget der går videre til staten, på den måde, at det fremgår af selve opkrævningen.

Det, der er tale om, er jo, at vi som forslagsstillere ønsker at få mere gennemsækelighed i systemet, således at alle, der betaler deres kontingent, klart og tydeligt kan se, hvor meget de betaler i administration, altså at de som forbrugere kan sammenligne prisen med produktet og dermed se, om det, de betaler, er rimeligt eller ej.

Og vi ved jo, at der i dag på det her område er meget stor usikkerhed med hensyn til, hvad der er hvad, og hvad der er nødvendigt og hvad der ikke er nødvendigt at melde sig ind i. Jeg hører f.eks. jævnligt, at ledige siger, at de skal hen på fagforeningen og have deres understøttelse. Men fagforeningen udbetaler ikke 10 øre i understøttelse! Det er en misforståelse, som spe-